

Pohádka o zvědavé myšce

jak ztratila duši a zase ji našla

Financováno
Evropskou unií

Byla jednou jedna malá myška Niki, která byla tuze zvědavá. Bydlela s maminkou a tatínkem na poli poblíž skládky. Nikolka musela často pomáhat rodičům a to se jí nelíbilo, někdy se s nimi i hádala. Zato skládka se jí zdála lákavá, barevná, plná všeho možného. Myšce Nikolce by se moc líbilo nic nedělat, proplétat se mezi pohozenými věcmi, zbytky jídla i čehosi jiného, užívat si vůní a hrát si, ale bála se. Všem myším dětem rodiče říkali, aby se skládce vyhýbaly. Panuje tam totiž zlý černokněžník Krysák, který kradе myškám duši, a taky se už několik malých myšek ze skládky nevrátilo domů.

Ti, kterým Krysák duši sebral, pak běhají po kraji a neví, kam patří. Nedokáží normálně myslet a pracovat, pomáhat doma, chodit do školy a ani milovat rodiče a mít kamarády. Jen se hloupě smějí a smějí, nezvládnou se s nikým domluvit, nedodrží žádné sliby a je jim všechno jedno. Pro ostatní jsou hloupými, divnými stvořeními, která vypadají jako mátohy s vyvalenýma očima. Jejich kožíšek je špinavý a rozježený, nestarají se o sebe a bloudí neustále okolo jako strašidla. Taký můžou někomu ublížit. Zkrátka, když někdo ztratí duši, ztratí i sám sebe.

Myška Nikolka však byla tak moc zvědavá, že se i přestala bát. Už si představovala, jak se probírá odpadky na skládce a zkouší nové věci. I řekla si, že se musí na tu skládku podívat a pořádně ji prozkoumat. Tiše vyběhla z nory, aby o tom rodiče nevěděli – a šup na skládku. „Jé, to je věcí a všechno tak krásně voní.“ Myška Niki běhala sem tam a nevěděla, co prozkoumat dříve. Ale kde se vzal, tu se vzal, před Niki se najednou objevil obrovský Krysák. „Co tu děláš?“ zabručel. „Já nic, jen jsem byla zvědavá, co tu je pěkného,“ odvětila Niki. „Ha, ha, mám tu plno věcí, jen se rozhlédni, jak je skládka veliká. Najdeš toho tady spoustu, ale to nejlepší ti můžu nabídnout jen já!

Podívej, mám tu různě barevné plechovky a voňavé látky, lidi jim říkají ředidla. Toho si jen čichneš a bude ti moc fajn, nebudeš mít vůbec žádné starosti, ani s rodiči. Nic tě nebude bolet a budeš jen veselá...“ podlézavě nabízel Krysák. „Ale já se bojím! Maminka říkala, že jsi zlý a ubližuješ myškám!“ ozvala se Niki. „Pchá, povídačky... Copak jsem ti ublížil? Já jsem hodný a chci ti jen něco dát! Ničeho se neboj, bude to báječné, všechno bude barevné, krásné, budeš v pohodě, jen to zkus! Zjistíš, že mám pravdu!“ sliboval Krysák. Niki se moc líbily krásně zbarvené plechovky s ředidly. A Krysák jí vůbec nepřipadal zlý, usmíval se na ni. „Chceš z červené, modré nebo zelené?“, nabízel. „Jen zkus všechny. Ano, ano, to je ono, zhluboka se nadechni...“

Myška si přičichla k barevné plechovce a najednou se jí zatočila hlava... stáhl se jí krk a uviděla všude barevné šmouhy. Taký měla divný pocit, jakoby se vznášela nebo někam padala. Ale co to? Najednou si nemohla na nic vzpomnout... myška Niki teď nevěděla, jak se jmenuje, ani že má maminku a tatínka – prostě nic. Na všechno zapomněla. To starý zlý Krysák uvěznil její dušičku spolu s ostatními ve své skrýši a teď se radoval, jakou má moc.

Rodiče malou Niki doma všude hledali, volali, ale nikde ji najít nemohli. Mezitím Niki špinavá, hladová a zmatená bloudila po skládce a bylo jí všechno jedno. Nejedla, nestarala se o sebe, jen stále chodila čichat k barvičkám, jak říkala ředidlům, až nakonec skoro neměla vůbec žádnou sílu. Najednou jí problesklo hlavou, že někde kdysi bývalo teploučko a krásně.

„Jak se to tam jenom jmenovalo? A kde to bylo...? Co se mi to stalo?“ Niki nevěděla. Jak tak bloudila skládkou, uviděla na jejím konci postavu. Připadala jí známá.

„Kdo to může jenom být?“ Niki si nemohla vzpomenout, ale cítila, že jí určitě moc dobře zná a taky její srdíčko se najednou silně rozbušilo: „buch, buch, buch, buch.“

„Co se to děje?“ Nikolku to najednou někam silně táhlo – jako by ji její srdíčko navádělo. Šla a šla, až se dostala do Krysákovy skrýše. Tam už srdíčko bušilo jako o závod a vedlo jí k otvoru, kde byla ukryta její dušička. Niki po ní natáhla ruku a dušička se jí konečně vrátila zpátky.

Nikolka viděla teď úplně jasně i sebe, jak vypadala – opravdu jako strašidlo, se špinavým kožíškem a vykulenýma očima. Taky si rázem na všechno vzpomněla – na svůj domov, kde bylo tak hezky, na maminku a tatínka... „Maminka! Ta postava na skládce byla přece moje maminka!!!“ Niki chtěla rychle vyběhnout, ale tělo ji vůbec neposlouchalo. Uvědomila si, jak velký má hlad a jak moc je slabá.

„Nikolko, Nikolko!“ Uslyšela najednou ten nejhezčí hlas a kde se vzala, tu se vzala, před myškou Niki najednou stála její maminka. Zesláblou Nikolku hned vzala do náručí a utíkala s ní pryč.

Když Krysák zjistil, že je Nikolka i její dušička pryč, hrozně se rozzuřil. Do všeho bouchal a kopal a ze skládky se ozývaly strašlivé zvuky. Vylily se mu i jeho barevné plechovky a ze skládky se linul odporný puch. Lidé se proto rozhodli skládku raději zlikvidovat. Tak skončil i zlý Krysák.

Myška Niki se nakonec vrátila domů a už jí vůbec nevadilo, že má také nějaké povinnosti. Byla moc ráda, že je zpátky doma s rodiči, kteří ji milují. Byla šťastná a spokojená, že se jí podařilo získat zpátky svoji dušičku a že je zase sama sebou.

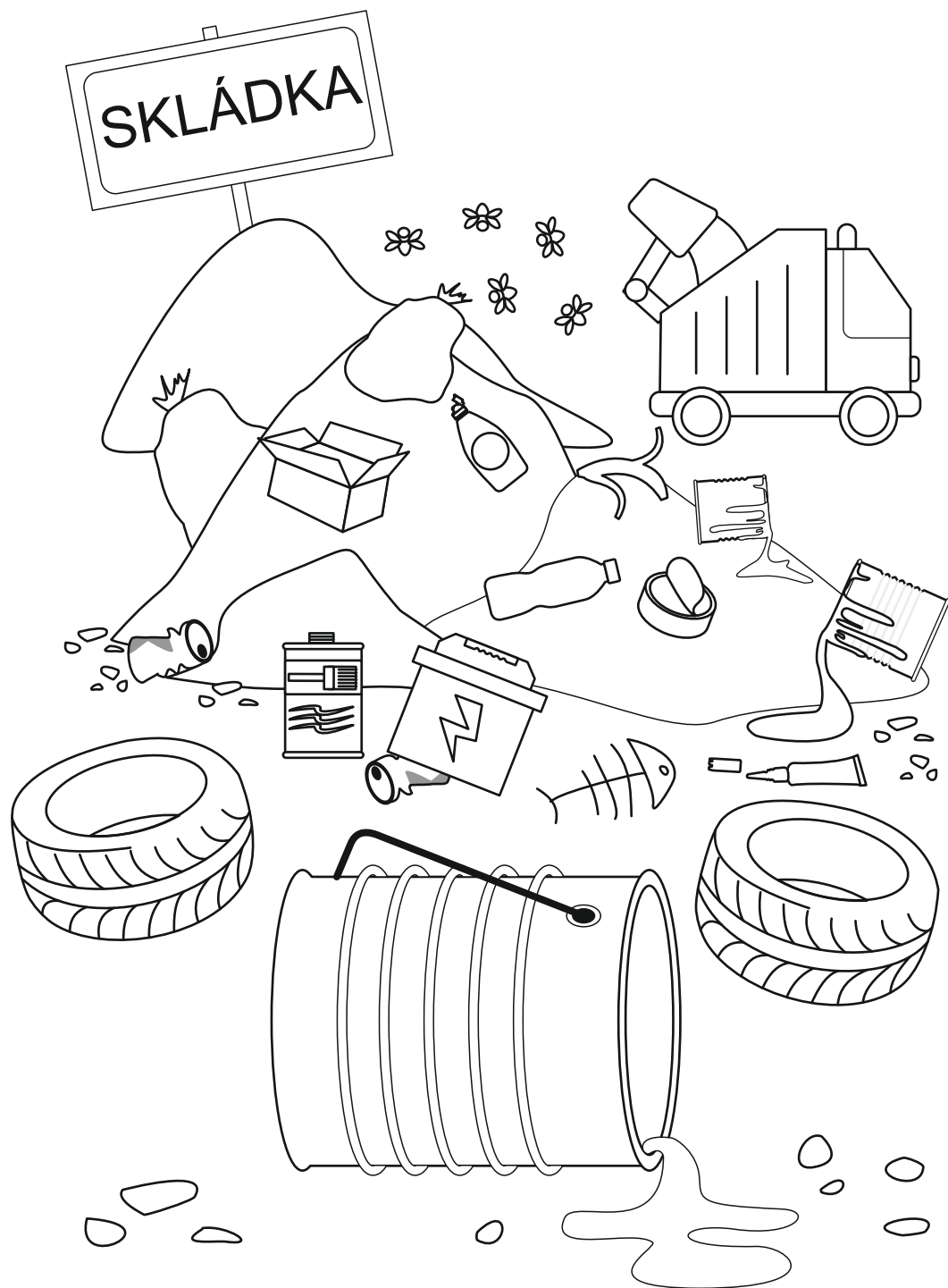

Niki...tatínku...
pojďte na oběd!

Už běžím, maminko. Jen utáhnu jeden šroubek.

Jenom to zkus...

**Financováno
Evropskou unií**

© Státní zdravotní ústav, 2025

ISBN 978-80-7071-447-8

ISBN 978-80-7071-449-2 (pdf)

Autor pohádky: MUDr. Lenka Luhanová, Bc. Michal Ziegler,
Lenka Švábová, Mgr. Jana Lávičková, Bc. Andrea Dostálíková

Ilustrace: Daniela Jansíková

Audioverze pohádky

https://youtu.be/rCLdt-Rsk_o

Projekt „Podpora zdraví v rodinách“, registrační číslo CZ. 03. 02. 02/00/22_005/0000723,
podpořený z OP Zaměstnanost + ESF a státního rozpočtu ČR.